

mijmering / bolletje

En wederom was ik in het crematorium. Nu bij het afscheid van B, de echtgenoot van een lieve vriendin. Verdrietig, maar niet té, omdat B, ook een lieverd, al lang diep dement was en zijn overlijden ook een opluchting. Voor hemzelf vermoedelijk en voor zijn naasten.

Zoals bijna gebruikelijk werden ook tijdens B's afscheidsceremonie foto's getoond. Er kwamen foto's langs van hem als vader, opa, geliefde, vriend, hondenliefhebber, natuurliefhebber en nog veel meer. Eén foto ontroerde me en dat was die van de pakweg achtjarige B achter een schooltafeltje, inktpotje rechtsboven en links daarnaast een sleufje voor de potloden en kroontjespen. Ofwel: de traditionele schoolfoto, zoals we er waarschijnlijk allemaal een hebben. Waarom die foto me raakte? Omdat B daarop nog zo onbevagen in de lens kijkt. De foto is genomen op een moment dat zijn hele leven nog als een kansrijke belofte vóór hem lag. B's leven is voor zover ik kan beoordelen niet beroerd verlopen, maar lang niet bij iedereen is de belofte uitgekomen. Verdrietig word ik altijd van de 'schoolfoto' van de vader van mijn dochter, mijn latere ex maar goede vriend. Want wat wist hij toen hij zo blij en fris de wereld in keek van een aan alcohol verslaafde moeder, een vader die niet ingreep, een jeugd waarin hij dan maar voor z'n drie jongere broertjes meende te moeten zorgen, met alle misvormingen van dien.

Ik wil dat manneke alsnog over zijn bolletje aaien en beschermen tegen het leven en tegen zichzelf. De onbevagenheid behoeden voor de teleurstelling, de nieuwsgierigheid voor vermoedheid, openheid voor wantrouwigheid.

Een liefdevolle aai over je bol ... hij zou ons allemaal goed doen.